

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/162/2024
Identifikačné číslo spisu: 4122209907
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:4122209907.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Q. N., narodenej XX. Y. XXXX, R., F. XXX/X, 2/ N. T., narodenej XX. Y. XXXX, J., N. XXX/XX, 3/ Y. V., narodenej XX. W. XXXX, T.Q., Č. Q. Č.. T.. XXX, Č. C., 4/ C. U., narodenej XX. R.Ú. XXXX, Q. F. Č.. T.. XX, Č. C., 5/ A.E. V., narodeného XX. R. XXXX, F. W. R., Y. W. Č.. T.. XXX, Č. C., 6/ E. V., narodenej XX. E. XXXX, Q. F. Č.. T.. XX, Č.V. C., všetci zastúpení advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária Kerestešová & Švarná, Nitra, Kmeťkova 23, IČO: 44 140 045, proti žalovaným 1/ neznámy (nezistený) právny nástupca ostatného vlastníka menom U. J., 2/ neznámy (nezistený) právny nástupca ostatného vlastníka menom N. Q., 3/ neznámy (nezistený) právny nástupca ostatného vlastníka menom X. Q., 4/ neznámy (nezistený) právny nástupca ostatného vlastníka menom R. (Š.) Q., 5/ neznámy (nezistený) právny nástupca ostatného vlastníka menom R. Q., 6/ neznámy (nezistený) právny nástupca ostatného vlastníka menom Š. A., žalovaní 1/ až 6/ zastúpení Slovenským pozemkovým fondom, Bratislava, Búdková 36, IČO: 17 335 345, 7/ R. Q., narodenom X. R. XXXX, R., A. XXX/XX, 8/ Š. F., narodenom X. S. XXXX, R., Q. G. XX/XX, 9/ K. L. A., narodenom XX. Y. XXXX, Š., F. XXXX/XX, 10/ Y. Y., narodenej XX. Y. XXXX, Š., Q. XXX/XX, 11/ E. F., narodenej XX. E. XXXX, U. A., H. XXXX/X, zastúpenej R. F., narodenom XX. Y. XXXX, U. A., G.. H. XXXX/X, 12/ S. A., narodenom XX. R. XXXX, R., Q. G. XX/XX, 13/ R. Y., narodenej XX. R. XXXX, R., Q. G. XX/XX, 14/ Y. A., narodenej XX. I. XXXX, R., Q.Á. G. XX/XX, zastúpený žalovaným 17/, 15/ A. A., narodeného XX. Y. XXXX, U. A., T. XXX/XX, 16/ U. F., narodenej XX. Y. XXXX, U. A., Q. XXX/XX, 17/ I. L. S., narodenej X. E. XXXX, R., Q. G. XX/XX, 18/ T. Š., narodeného XX. R. XXXX, R., Š. XXX/XX, 19/ H. Š., narodenej X. S. XXXX, U. A., F. XXXX/X, 20/ Y. Y., narodenej XX. E. XXXX, R., T. V. XXX/XX, 21/ Y. Š., narodenej XX. R. XXXX, U. A., U. XXX/XX, 22/ C. Q., narodenom XX. R. XXXX, R., T. V. XXX/XX, 23/ Y. K. A., narodenom XX. E. XXXX, W. Q., T. L. XXX/XX, 24/ L. J., narodenej X. R. XXXX, R., Š.V. G. XXX/XX, žalovaní 23/ a 24/ právne zastúpení advokátkou Mgr. Romanou Mravíkovou, Nitra, Coboriho 9, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi U. V., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom R. Č.. XXX, zomrelom dňa XX.XX.XXXX, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 7C/88/2022, o dovolaní žalovanej 24/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 21. marca 2024 sp. zn. 26Co/10/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcom priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej 24/ v plnom rozsahu.

Žalovaným 1/ až 23/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 18. júla 2023 č. k. 7C/88/2022-169 určil, že nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. R., obec: R., okres: W., zapísaná na LV č. XXXX ako pozemok parcela registra „E“ parc. č. XXX záhrada o výmere 282 m² a parcela registra „E“ parc. č. XXX záhrada o výmere 399 m², patria v podiele 1/1 v pomere k celku do dedičstva po poručiteľovi U. V., rod. V., narodenom XX. R.Á. XXXX, naposledy trvale bytom R. Č.. XXX, zomretom X. R. XXXX (I.). Zároveň priznal žalobcom proti žalovaným 23/ a 24/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd samostatným uznesením (II.) a žalobcom náhradu trov konania proti žalovaným 1/ až 22/ nepriznal (III.). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 134 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že v danom prípade podmienka predmetu držby bola splnená, nakoľko spôsobilým predmetom vydržania boli nesporne nehnuteľné veci - pozemky parcely reg. „E“ - parc. č. XXX a XXX na LV č. XXXX, k. ú. R.. V priebehu sporu bola sporným oprávnenosť držby, t. j. dobromyseľnosť, ktorú počas celého konania namietali žalovaní 23/ a 24/. V rámci vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobcovia preukázali, že ich predchodca bol dobromyseľný v tom, že mu vec (nehnuteľnosti) patria, keď svoje právo mohol odvodiť od kúpnej zmluvy, ktorú súd považoval za domnelý titul. Od 7. januára 1955, kedy došlo k uzatvoreniu tohto neperfektného právneho úkonu začala plynúť vydržacia doba. Dĺžka vydržacej doby bola stanovená na tri roky pri hnutelných a desať rokov pri nehnuteľných veciach. Vydržacia doba, ktorá začala plynúť pred 1. januárom 1951 podľa predtým platného obyčajového práva, sa skončila uplynutím tejto doby, avšak najneskôr 1. januára 1961 (§ 566). Zásadnú zmenu vo vzťahu k vydržaniu obsahoval Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb., ktorý vo svojom znení účinnom od 1. apríla 1964 takýto spôsob nadobúdania vlastníctva vôbec neupravoval. Ak teda vydržacia doba neuplynula najneskôr do 31. marca 1964, k nadobudnutiu vlastníctva vydržaním následne nedošlo. Vydržanie bolo reaktivované až novelou Občianskeho zákonníka č. 131/1982 Zb. účinnou od 1. apríla 1983 (§ 135a). Vydržacia doba bola opätovne stanovená na tri roky pre hnutelné a desať rokov pre nehnuteľné veci (§ 135a ods. 1 v znení do 31. decembra 1991). Do plynutia vydržacej doby sa mohla započítať doba držby právneho predchodcu a to aj keď išlo o držbu vykonávanú pred 1. aprílom 1983, teda v čase, keď vydržanie nebolo možné, avšak k uplynutiu vydržacej doby mohlo dôjsť najskôr jeden rok po účinnosti zákona č. 131/1982 Zb. t. j. 1. apríla 1984 (§ 507a ods. 3 v znení do 31. decembra 1991, de lege lata § 865 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Súčasná právna úprava vydržania obsiahnutá v § 134 Občianskeho zákonníka bola zavedená zákonom č. 509/1991 Zb. účinným od 1. januára 1992. Z prechodného ustanovenia § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na prijatú prax a judikatúru vyplývalo, že do vydržacej doby možno započítať aj dobu držby uskutočňovanú pred 1. januárom 1992, a to aj vtedy, ak ide o vydržanie veci, ktorá nemohla byť predmetom vydržania pred týmto dňom (§ 135a ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení do 31. decembra 1991) alebo išlo o osobu nespôsobilú vydržať vlastnícke právo (právnická osoba). Súd prvej inštancie preto uviedol, že ak predchodca žalobcov odvodzoval svoje vlastnícke právo od kúpnej zmluvy z roku 1955 s poukazom na uvedenú históriu vydržania mohol vlastnícke právo vydržaním nadobudnúť 1. januára 1992 (začalo plynúť 1. júla 1955, od 1. apríla 1964 prestalo vydržanie, novo začala plynúť 1. apríla 1983 avšak k uplynutiu vydržacej doby mohlo dôjsť najskôr jeden rok po účinnosti zákona č. 131/1982 Zb. t. j. 1. apríla 1984, súčasná právna úprava vydržania obsiahnutá v § 134 Občianskeho zákonníka bola zavedená zákonom č. 509/1991 Zb. účinným od 1. januára 1992, pričom z prechodného ustanovenia § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka vyplývalo, že do vydržacej doby možno započítať aj dobu držby uskutočňovanú pred 1. januárom 1992) uzavretím kúpnej zmluvy. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že počas celej tejto vydržacej lehoty bol predchodca žalobcov dobromyseľný v tom, že mu nehnuteľnosť patrí, a že k nej má vlastnícke právo, a preto súd konštatoval, že žalobcovia osvedčili podmienky vydržania ich právneho predchodcu, a preto súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Námietka žalovaných, že predchodca nemohol byť dobromyseľný, keď v roku 2003 musel vedieť danú skutočnosť, resp. že žalobcovia si mali dať do poriadku ich vlastnícke vzťahy už skôr, súd uviedol, že pre tento spor bolo podstatné, či dobromyseľnosť držby preukázali žalobcovia vo vzťahu k ich predkovi, že počas celej vydržacej doby, t. j. od 1. júla 1955 do 1. januára 1992, vrátane, kedy najneskôr uplynula U. V. vydržacia lehota bol

dobromyseľný v tom, že mu nehnuteľnosti patria nad všetky okolnosti. Vo vzťahu k námietke žalovaných, že predmetná nehnuteľnosť by mala patriť do BSM predchodcov žalobcov, keďže kúpnu zmluvu uzatvárali spolu, tu súd konštatoval, že Q. V., ktorá zomrela XX. R. XXXX nemohla v zmysle vtedy platnej úpravy nadobudnúť nehnuteľnosti do BSM titulom vydržania, nakoľko nespĺňala podmienku vydržacej lehoty a vydržať ich mohol len U. V. v celom rozsahu, ktorý ich užíval spolu s manželkou. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že U. V. vlastnil celú vec spoločne s manželkou a teda, ak u manželky nemohli byť splnené podmienky na vydržanie, bolo zrejme s poukazom na užívanie nehnuteľnosti, že vydržať mohol nehnuteľnosť len U. V. a nehnuteľnosť po smrti Q. V. nemohla byť predmetom dedenia a teda nemohli z tohto dôvodu tieto nehnuteľnosti nadobudnúť ich nástupcovia. K poslednej námietke ohľadne toho, že kúpnu zmluvu uzatvárala osoba, ktorá nebola v zmysle pozemnoknižnej vložky zapísaná ako vlastníčka, súd poznamenal, že vydaním Občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb. dňa 1. januára 1951, ak pozemková kniha v danom období už nepredstavovala presný obraz o vlastníckych vzťahoch z dôvodu, že prevádzanie zápisov prevodu vlastníctva k nehnuteľnostiam do pozemkových kníh po 1. januári 1951 bolo už nepovinné, nemožno vylúčiť, že E. Q. bola vlastníkom danej nehnuteľnosti. Nemožno vylúčiť, že posledný zápis v pozemnoknižnej vložke bol hodnoverným a posledným zápisom o stave vlastníckeho práva k sporným parcelám. Súd prvej inštancie zároveň uviedol, že U. V., nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam vydržaním - zásada nemo plus iuris, na ktorú poukazovali žalovaní 23/ a 24/, nebola námietka relevantná, nakoľko nemo plus iuris vyslovene rieši existenciu práva právneho predchodcu a uplatňuje sa len pri derivátnych prevodoch nehnuteľností. Pri originárnom nadobudnutí vlastníckeho práva (vydržanie) nebolo podstatné, kto bol pôvodným vlastníkom veci, nakoľko k vzniku vlastníckeho práva došlo v dôsledku inej právnej skutočnosti ako prevodu či prechodu práva. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že bolo na žalovaných, aby nadobudnutie nehnuteľnosti predchodcu žalobcu v dobrej viere popreli, resp. aby túto domnienku vyvrátili, to znamená, aby podali plný dôkaz zlej viery nadobúdateľov, čo sa žalovaným 23/ a 24/ v danej veci nepodarilo. Súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na základe odvolania žalovaných 23/ a 24/ rozhodol rozsudkom z 21. marca 2024, č. k. 26Co/10/2024-256 tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil (I.) a žalovaní 23/ a 24/ boli povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom náhradu trov konania v rozsahu 100% na účet právneho zástupcu žalobcov 1/ - 6/ do 3 dní od doručenia rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania (II.). Svoje rozhodnutie vecne odôvodnil tým, že v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil ako v rovine skutkových zistení, ktoré zodpovedajú vykonanému dokazovaniu, tak aj v rovine právneho posúdenia, ktoré považoval odvolací súd za správne. K námietke žalovaných 23/ a 24/, že súd prvej inštancie rozhodol nad rámec petitu, a tak odstránil vadu žaloby, odvolací súd uviedol, že napriek nesprávnej formulácii petitu môže v konaní pokračovať, ak je z obsahu žaloby zrejmé, čoho sa týka a čo sleduje. Súd je totiž viazaný obsahom žalobného petitu, nie jeho formuláciou. Z obsahu žaloby, ale aj jej petitu bolo možné dôjsť k spoľahlivému záveru o tom, ku ktorým nehnuteľnostiam žalobcovia žiadali, aby súd určil, že patria do dedičstva po poručiťovi U. V. Žalobcovia v podanej žalobe, ale aj v jej petite opakovane poukázali a tvrdili, že predmetom žaloby boli nehnuteľnosti nachádzajúce sa na LV č. XXXX pre k. ú. R., obec R. ako pozemky parcely reg. „E“ parc. č. XXX a parc. č. XXX. Na základe uvedených identifikačných údajov bol napokon stanovený aj okruh pasívne legitimovaných účastníkov konania, ktorými mohli byť len vlastníci nehnuteľností, o ktorých žalobcovia tvrdili, že mali patriť do dedičstva po poručiťovi U. V. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tou časťou argumentácie, v ktorej spochybňovali dobromyseľnosť U. V. a uviedol, že s predmetnou námietkou žalovaných 23/ a 24/ sa jasným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal súd prvej inštancie na str. 16 odôvodnenia a odvolací súd sa s touto časťou argumentácie stotožnil. Vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam vydržaním mohol nadobudnúť len U. V., a to z dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie, bez ohľadu na to, na základe akého právneho titulu začal p. U. V. a jeho manželka nehnuteľnosti užívať. Q. V. nebola vlastníčkou predmetných nehnuteľností a nebola ich vlastníčkou ani v čase jej smrti, preto tieto nehnuteľnosti nemohli byť predmetom dedičského konania po jej smrti (XX. R. XXXX), v tom čase nebol ich vlastníkom ani U. V. Aj keby odvolací súd súhlasil s tvrdením

žalovaných, že U. V. a Q. V. nadobudli predmetné nehnuteľnosti do BSM - čo nenadobudli - odvolaciemu súdu nebolo zrejmé, prečo by v takom prípade nemal byť p. U. V. dobromyseľný v tom, že užíval spoločne s manželkou celú nehnuteľnosť. Odvolatelia dostatočne nevysvetlili svoje úvahy o tom, prečo by mal byť p. U. V. v presvedčení, že môže užívať len 1 takto nadobudnutej nehnuteľnosti.

2.1. K námietke odvolateľov, že súd sa nevysporiadal s ich argumentáciou, že vlastníctvo žalovaných bolo odvodené od dedičského rozhodnutia, ktoré je súčasťou spisu, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie sa s touto námietkou nepriamo vysporiadal, a to na str. 16 spodná časť, v ktorej sa zaoberal originárnym a derivátnym nadobudnutím vlastníckeho práva. Odvolací súd k uvedenému dodal, že podstatou takýchto žalôb je práve to, že niekto sa domáha, aby súd určil, že je vlastníkom nehnuteľnosti, ku ktorej je ako vlastníkom evidovaný niekto iný. Uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že aj táto žaloba mohla byť podaná voči tým, v prospech ktorých svedčí aktuálny zápis vlastníckeho práva. Odvolací súd nevzhladol dôvodnosť ani v argumentácii odvolateľov voči výrokom o trovách konania. Žalobcovia vychádzajú z aktuálneho výpisu katastra nehnuteľností, ktorého aktuálny stav svedčí v prípade dotknutých nehnuteľností v prospech žalovaných, nemali inú možnosť domôcť sa svojho prípadného vlastníctva (po určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi U. V.) iba podaním predmetnej žaloby. Na uvedenej skutočnosti nič nemení ani prípadná ochota žalovaných 23/ a 24/ odpredať svoje podiely, čo by situáciu žalobcov vo vzťahu k celým nehnuteľnostiam neriešilo. Odvolací súd nevzhladol existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto potvrdil aj odvolaním napadnutý výrok o trovách konania. Nakoľko žalovaní 23/ a 24/ boli v konaní pred odvolacím súdom neúspešní, súd priznal žalobcom právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným 23/ a 24/ v rozsahu 100 % v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná 24/ (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie z dôvodov: a) v konaní pred odvolacím súdom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, čím sa stalo rozhodnutie nepreskúmateľné; b) odvolací súd sa nezaoberal dostatočne odvolacími dôvodmi žalovaných 23/ a 24/; c) došlo k porušeniu procesných podmienok v konaní prvostupňového súdu; d) rozhodnutia súdu prvej inštancie a dovolacieho súdu vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3.1. Súdny spor o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, mal na strane žalovaných spolu 24 účastníkov, pričom jedným z účastníkov bol aj Slovenský pozemkový fond (ďalej aj ako „SPF“) ako správca majetku po neznámych vlastníkoch. Všetci žalovaní, okrem žalovaných 23/ a 24/ súhlasili s obsahom žaloby, keďže okrem SPF nemali tušenie o aký spor sa jedná. Samotný žalovaný 23/ a žalovaná 24/ z dôvodu ochrany svojich práv voči podanej žalobe sa nechali v konaní zastupovať advokátom a to najmä z dôvodu, že si žalobcovia uplatňovali voči žalovaným celkovo náhradu trov konania. Snahou žalovaných 23/ a 24/ bolo dohodnúť sa so žalobcami v tom smere, že si žiadali preplatiť škodu, ktorá im vznikla v súvislosti s uplatnenou žalobou a to jednak ako nárok na náhradu trov právneho zastúpenia, ako aj trov dedičských konaní a daní. Žalovaná 24/, nadobudla totiž spoluvlastnícky podiel originálnym spôsobom v dedičskom konaní, kde musela zaplatiť trovy dedičského konania a od nadobudnutia práva si riadne platila miestne dane a poplatky.

3.2. Žalobcovia s návrhom dohody so žalovaným 23/ a 24/ nesúhlasili a súd prvej inštancie podľa názoru žalovanej 24/ aj pod vplyvom počtu subjektov na strane žalovaných vyhovel žalobcom bez toho, aby sa zaoberal otázkou oprávnených nárokov žalovaných 23/ a 24/. Voči rozsudku súdu prvej inštancie podali žalovaní 23/ a 24/ odvolanie, ktoré bolo postúpené odvolaciemu súdu 30. januára 2024. V danom prípade rozhodol odvolací súd v mimoriadne skrátenej dobe 41 dní. Predmetná „rýchlosť“ rozhodnutia o odvolaní žalovaných sa premietla do samotného odôvodnenia rozhodnutia, ktoré podľa názoru žalovanej 24/ bolo nedostatočné, nepreskúmateľné a v podstate opätovne len podporilo skutočnosť, že bolo vyhovené väčšinovej vôli účastníkov súdneho konania bez toho, aby sa riešila právna otázka, a to najmä ochrana vlastníckeho práva žalovanej 24/, ako dovolateľky. Odvolací súd sa vo svojich odôvodneniach odvolával len na záver súdu prvej inštancie, pričom podľa dovolateľky takéto odôvodnenie rozhodnutia nie je postačujúce na to, aby bolo riadne preskúmateľné, a aby bolo z jeho obsahu zrejmé akými úvahami sa riadil odvolací súd. Argumentácia odvolaním sa na relevantnú právnu teóriu a rozhodovaciu súdnu prax bez ďalšieho, podľa názoru žalovanej 24/, nebola postačujúca.

3.3. Ďalej dovolateľka uviedla, že označenie druhu parciel bolo podstatnou okolnosťou pre riadny zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností a nemohla byť vyvodená len z obsahu vyjadrení strán

sporu, ale mal byť presne pozemok označený spôsobom, aby bol nezameniteľný s iným pozemkom. V tomto konaní sa súd bez ďalšieho uspokojil s tvrdením, že sa jednalo o pozemok parc. reg. E, pričom takáto oprava petitu, resp. špecifikácia pozemku v petite zo strany žalobcov neprišla a súd predmetnú opravu vykonal sám. Žalovaná 24/ v tomto smere trvala na tom, že súd prekročil svoje právomoci a rozhodol o pozemku sám bez toho, aby tento bol riadne zo strany žalobcov špecifikovaný. V danom prípade sa jednalo o určovaciu žalobu a súd nebol oprávnený si sám špecifikovať predmet určenia vlastníckeho práva. V časti dobromyseľnosti poručiteľa o nadobudnutí vlastníckeho práva považovala dovolateľka odôvodnenie uvedené v bode 28. rozsudku odvolacieho súdu za zmätočné. Na jednej strane nebolo pochyb, že poručiteľ so svojou manželkou vstúpil do užívania pozemkov na základe neplatnej kúpnej zmluvy z roku 1955, na druhej strane, keďže sa jednalo o neplatný právny úkon, manželka poručiteľa sa tak nemohla stať vlastníčkou predmetného pozemku a tak nemohol byť pozemok predmetom dedičstva po nej a súčasne teda mal byť dobromyseľný poručiteľ v tom, že pozemok patrí len jemu. Neplatnosť právneho úkonu nebola riešená v dobe uzavretia kúpnej zmluvy, ale bola výsledkom skúmania platnosti či neplatnosti právneho úkonu v čase konania súdneho sporu. Nebolo preto možné domnievať sa, že poručiteľ mal také právne povedomie, že by vedel určiť, že kúpna zmluva z roku 1955 bola neplatná. Ak by takéto právne povedomie mal, bol by zrejme usporiadal svoje vlastnícke práva už počas svojho života. Z predloženej neplatnej zmluvy z roku 1955 jednoznačne vyplývalo, že sporná nehnuteľnosť prešla do užívania oboch manželov, samotná držba nehnuteľnosti oboma manželmi bola dobromyseľná a preto nebolo možné súhlasiť s argumentáciou súdu prvej inštancie, ani odvolacieho súdu, že poručiteľ bol dobromyseľný v tom, že pozemok patril len jemu. Poručiteľ musel vedieť, že vstúpil do užívania a teda držby pozemku so svojou manželkou, a teda ak sa žalobcovia domáhali, že nehnuteľnosť patrila do dedičstva, mali tak vykonať aj čo do dedičského konania po manželke poručiteľa. Smrťou manželky poručiteľa na neho neprešlo výhradné právo držby v tom smere, že pozemok patril výlučne len jemu. Poručiteľ nevyužil ani možnosť inštitútu vydržania, ktorý bol v právnom poriadku ako spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva akceptovaný, pričom v určitom období k tomu stačil len súhlas dvoch svedkov. Napriek týmto možnostiam o usporiadaní vlastníckych práv sa poručiteľ nesprávne k pozemkom ako ich riadny vlastník, tieto nechal v právnom stave, do akého sa dostali po realizácii ROEP.

3.4. Dovolaťka tiež namietala bod 29. napadnutého rozsudku odvolacieho súdu s tým, že nikto nevyhlásil dedičské rozhodnutia, na základe ktorých vstúpila do vlastníckych práv k sporným pozemkom za neplatné, pričom so samotným dedičským konaním vznikli žalovanej 24/ náklady, ktoré boli spôsobené práve nečinnosťou poručiteľa a žalobcov. Priznanie práva v tomto konaní malo za následok vznik škody na strane žalovanej 24/ a to škody, ktorá bola spôsobená nečinnosťou žalobcov a ich právneho predchodcu a na túto skutočnosť žalovaná 24/ aj poukazovala, ale s touto jej námietkou sa súd nezaoberal. Poručiteľ ani žalobcovia sa nesprávne spôsobom, ktorý náležite patril vlastníčkovi pozemkov, neriešil otázku zápisu vlastníckych práv na liste vlastníctva a ani neriešil zákonnú povinnosť riadne si platiť dane a poplatky spojené s vlastníckym právom. Práve tieto poplatky hradila žalovaná 24/. Samotná skutočnosť či dovolateľka mohla alebo mala vedieť, kde sa pozemok nachádzal bola irelevantná, nakoľko vlastnícke právo nadobudla dedením a riadne si plnila všetky zákonom predpísané povinnosti.

3.5. Tvrdenie uvedené v bode 30. rozsudku odvolacieho súdu, že žalobcovia nemali inú možnosť len sa domáhať súdnou cestou nadobudnutia vlastníckeho práva, tak táto argumentácia odvolacieho súdu bola podľa názoru dovolateľky nesprávna. Žalobcovia mali možnosť písomne osloviť známych vlastníkov nehnuteľností a dohodnúť sa s nimi na prevode vlastníckeho práva. Takýto postup však žalobcom nevyhovoval, nakoľko by predstavoval zrejme odplatný prevod, čo by zodpovedalo práve argumentácii žalovanej 24/ na náhradu škody v rozsahu dedičských poplatkov, daní a pod. Odvolací súd sa vôbec nezaoberal tým, že zo strany žalobcov nebola ochota riešiť vec mimosúdnou cestou, pristúpili k podaniu žaloby napriek tomu, že bol žalobcom známy počet vlastníkov a kontakt na nich. Na základe uvedených skutočností tak dovolateľka navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň, aby priznal žalovanej 24/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. K podanému dovolaniu sa vyjadrili žalobcovia a uviedli, že napadnuté rozhodnutie považujú za náležite odôvodnené, a preto aj s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v otázke

posudzovania dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP považujú žalobcovia dovolanie žalovanej 24/ za neprípustné. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu tiež jednoznačne vyplývalo, že napriek tomu, že v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal odvolací súd na odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil ako v rovine skutkových zistení, ktoré zodpovedajú podľa neho vykonanému dokazovaniu, tak aj v rovine právneho posúdenia, ktoré odvolací súd považoval za správne, tak sa odvolací súd venoval osobitne aj jednotlivým odvolacím námietkam žalovanej 24/, na ktoré poukázala aj v podanom dovolaní, z ktorého dôvodu podľa názoru žalobcov ani tieto namietané skutočnosti nezakladajú vadu zmätočnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v bodoch 27. až 30. dávalo podľa žalobcov jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky námietky žalovanej 24/ uplatnené v odvolaní, ako aj na ďalšiu s tým súvisiacu argumentáciu prezentovanú v dovolaní, keď namietané skutočnosti boli poňaté do hodnotenia dôkazov a skutočností, ktoré vyplynuli z priebehu konania, a to v odôvodnení rozhodnutia tak okresného, ako aj krajského súdu. V priebehu konania na súde prvej inštancie, ani v rámci vyjadrenia k žalobe z 28. novembra 2022, ani vo vyjadrení z 3. apríla 2023, žalovaná 24/ netvrdila, že jej vznikla škoda v dôsledku nečinnosti poručiťľa, ako právneho predchodcu žalobcov, ani v dôsledku nečinnosti žalobcov, netvrdila ani v akej výške jej táto škoda mala byť vôbec spôsobená, vzniknuté náklady s dedičským konaním, resp. vznik a výšku škody ani v konaní nepreukázala, a ani si nárok na náhradu škody voči žalobcom v konaní neuplatnila vzájomnou žalobou. Navyiac, žalovanou 24/ až v tejto fáze konania tvrdila, že jej mala byť takáto škoda spôsobená, nebolo možné v prejednávacom prípade považovať za takú právne a skutkovo relevantnú otázku, na ktorej by bolo postavené rozhodnutie súdu prvej inštancie, ani odvolacieho súdu, ani od jej vyriešenia ich rozhodnutie absolútne nesúviselo, teda podľa mienky žalobcov nejde o takú námietku, resp. argument ktorý mal význam pre rozhodnutie. Žalobcovia v podanej žalobe špecifikovali, vo vzťahu ku ktorým nehnuteľnostiam sa domáhajú určenia, že patria do dedičstva po svojom právnom predchodcovi, a to aj doložením samotného výpisu z listu vlastníctva ako listinného dôkazu k podanej žalobe, ktorý obsahoval všetky údaje o sporných nehnuteľnostiach. Navyiac medzi stranami v priebehu sporu neexistovala spornosť o tom, ktoré konkrétne pozemky sú predmetom žaloby. Pokiaľ žalovaná 24/ argumentovala tým, že súd sám rozhodol o druhu pozemkov, voči ktorým žaloba smeruje, ide o argument nezodpovedajúci zásadám formálnej logiky, keď v žalobe aj v žalobnom petite bol jednoznačne uvedený aj druh pozemku. Ak argument žalovanej 24/ smeruje k tomu, že v žalobnom petite obsiahnutá formulácia, že ide o parcelu registra E, bola použitá iba v jednotnom čísle, z doloženého listu vlastníctva, z obsahu žaloby, ako aj z formulácie žalobného petitu bola zrejma špecifikácia predmetu určenia vlastníckeho práva. Žalobný návrh bol podľa žalobcov jasne, zrozumiteľne a presne formulovaný, so zdôraznením toho, že žaloba ako procesný úkon sa posudzuje podľa obsahu, to znamená, že za žalobný nárok, teda predmet konania, nemožno považovať len žalobný petit, ale aj jeho skutkové odôvodnenie, čo spolu so žalobou vymedzuje predmet žaloby. Ďalej žalobcovia uviedli, že žalobný petit spĺňa požiadavku materiálnej vykonateľnosti rozsudku, keď na jeho základe môžu iniciovať začatie dodatočného dedičského konania po U. V. K prípustnosti dovolania žalovanej 24/ podľa § 421 CSP, ktoré odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvej inštancie aj odvolacím súdom, žalobcovia uviedli, že právne posúdenie veci považovali za správne, zákonné a rešpektujúce princíp spravodlivého usporiadania vzťahov medzi stranami sporu so zdôraznením toho, že v podanom dovolaní žalovaná 24/ nevymedzila, ako sa odvolací súd pri riešení ktorej konkrétnej právnej otázky odchyľil od rozhodovacej praxe súdov, resp. či ju posúdil odvolací súd rozdielne alebo je potrebné, aby sa tým dovolací súd zaoberal, nakoľko takáto právna otázka nebola doposiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená.

4.1. Žalobcovia navrhli, aby dovolací súd dovolanie žalovanej 24/ proti rozhodnutiu odvolacieho súdu uznesením ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. f) CSP, eventuálne rozsudkom zamietol ako nedôvodné podľa § 448 CSP a priznal súčasne žalobcom nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Žalovaná namietala, že: a) došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia čím sa stalo rozhodnutie nepreskúmateľné; b) odvolací súd sa nezaoberal dostatočne odvolacími dôvodmi žalovaných 23/ a 24/; c) došlo k porušeniu procesných podmienok v konaní prvostupňového súdu a d) rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia.

8. Po posúdení dovolania v súlade s § 124 ods. 1 CSP je zrejmé, že dovolateľka namieta dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 CSP.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

15. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre

rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

16. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

17. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že z obsahu spisu a rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva existencia procesnej vady, ktorú by bolo možné subsumovať pod ustanovenie § 420 písm. f) CSP. Napadnuté rozhodnutie spĺňa zákonné požiadavky na riadne, vecne preskúmateľné a zrozumiteľné odôvodnenie, pričom nevykazuje znaky arbitrárnosti ani nepreskúmateľnosti. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie (s ktorým tvorí kompletizujúcu organickú jednotu) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sú zrejme podstatné skutkové tvrdenia žalovaných, ako aj opis dôkaznej situácie v konaní, odkaz na právnu úpravu ako aj jej aplikácia na zistený skutkový stav.

18. Dovolateľka vo svojom dovolaní predovšetkým namietala skutkový stav, keď uvádza, ako nadobudla spoluvlastnícky podiel, že sa podieľala na platení miestnych daní a poplatkov, príp. či sa porúčiteľ správal k pozemkom ako vlastník. Dovolací súd uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neutržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

19. Dovolateľka tiež namietala, že súdy nižších inštancií rozhodili pod ťarchou veľkého množstva žalovaných a neprímerane skoro. Dovolací súd ani tieto námietky nepovažuje za relevantné, nakoľko počet žalovaných nemal vplyv na rozhodnutie (súd prvej inštancie, ako aj krajský súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnili) a vybavenie veci bez prierahov nezakladá vadu konania.

20. Rovnako nezakladá vadu konania ani stručnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu. Odvolací súd v súlade s § 387 ods. 2 CSP odkázal na rozhodnutie súdu prvej inštancie (keďže sa s ním v plnom

rozsahu stotožnil) a dovolací súd dodáva, že ustanovenie § 387 ods. 2 CSP umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Táto skrátená forma odôvodnenia spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia aj z pohľadu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

21. V dovolaní dovolateľka uviedla, že súd nepostupoval správne, keď sám opravil petit v časti špecifikácie pozemku, pričom táto oprava prišla zo strany súdu a nebola urobená stranou konania. K uvedenému najvyšší súd uvádza, že krajský súd v bode 27. svojho rozsudku k danej námietke uviedol, že „K uvedenému na doplnenie odvolací súd uvádza, že z obsahu žaloby, ale aj jej petitu je možné dôjsť k spoľahlivému záveru o tom, ku ktorým nehnuteľnostiam žalobcovia žiadajú, aby súd určil, že patria do dedičstva po poručiteľovi U. V.. Žalobcovia v podanej žalobe, ale aj v jej petite opakovane poukazujú a tvrdia, že predmetom žaloby sú nehnuteľnosti nachádzajúce sa na LV č. XXXX pre k. ú. R., obec R. ako pozemky parcely reg. „E“ parc. č. XXX a parc. č. XXX. Na základe uvedených identifikačných údajov bol napokon stanovený aj okruh pasívne legitimovaných účastníkov konania, ktorými mohli byť len vlastníci nehnuteľností, o ktorých žalobcovia tvrdia, že mali patriť do dedičstva po poručiteľovi U. V.“ Krajský súdom uvedené skutočnosti sú plne v súlade s rozhodovacou praxou najvyššieho súdu, v zmysle ktorej „obsah žaloby nie je tvorený výlučne žalobným návrhom (petitom), ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami - opísaním skutkového deja (causa petendi). Súd je viazaný petitom žaloby po obsahovej stránke a tento petit je potrebné vykladať v súvislosti so skutkovými tvrdeniami v žalobe. Súd má skúmať celý obsah podanej žaloby, nielen samotný žalobný návrh“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2020, sp. zn. 7Cdo/268/2019, R 14/2021).

22. Odvolací súd sa vysporiadal aj s ďalšou námietkou dovolateľky týkajúcej sa toho či poručiteľ bol v rámci nadobudnutia vlastníckeho práva dobromyseľný, a to v bodoch 28. a 29. svojho rozhodnutia s tým, že „Vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam vydržaním mohol nadobudnúť len U. V., a to z dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu, bez ohľadu na to, na základe akého právneho titulu začal p. U. V. a jeho manželka nehnuteľnosti užívať.“ Krajský súd týmto nadviazal na rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý v bode 37. uviedol, že „V rámci vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobcovia preukázali, že ich predchodca bol dobromyseľný v tom, že mu vec (nehnuteľnosti) patria, keď svoje právo mohol odvodiť od kúpnej zmluvy, ktorú súd považuje za domnelý titul. Od 7.1.1955, kedy došlo k uzatvoreniu tohto neperfektného právneho úkonu začala plynúť vydržacia doba.“ V tejto časti súd prvej inštancie odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR.

22.1. Dovolateľka tiež uviedla, že odvolací súd nezrozumiteľne na jednej strane tvrdí, že poručiteľ so svojou manželkou nadobudli nehnuteľnosť na základe neplatnej kúpnej zmluvy, ale na druhej strane odvolací súd uviedol, že manželka poručiteľa nemohla nadobudnúť vlastníctvo k pozemku takýmto neplatným právnym úkonom. K uvedenému najvyšší súd uvádza, že odvolací súd neuviedol, že manželka poručiteľa sa nestala vlastníčkou na základe neplatného právneho úkonu, ale preto, lebo počas jej života neuplynula zákonná doba potrebná na vydržanie nehnuteľnosti - v bode 39. rozsudku súdu prvej inštancie je uvedené, že „Vo vzťahu k námietke žalovaných, že predmetná nehnuteľnosť by mala patriť do BSM predchodcov žalobcov, nakoľko kúpnu zmluvu uzatvárali spolu, tu súd konštatuje, že Q. V., ktorá zomrela XX.X.XXXX nemohla v zmysle vtedy platnej úpravy nadobudnúť nehnuteľnosti do BSM titulom vydržania, nakoľko nespĺňala podmienku vydržacej lehoty, a teda je zrejmé, že vydržať ich mohol len U. V. v celom rozsahu, ktorý ich užíval spolu s manželkou.“

23. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľka sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka nesúhlasí so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil

sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

24. Napokon, pokiaľ dovolateľka namietala, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej námietkou týkajúcou sa náhrady škody. Dovolací súd uvádza, že po preštudovaní odvolania podaného aj žalovanou 24/ je zrejmé, že dovolateľka síce v odvolaní uviedla, že jej vznikli finančné náklady pri nadobudnutí nehnuteľnosti, avšak takto koncipovaná námietka nezodpovedá uplatneniu nároku na náhradu škody.

25. Napokon dovolací súd uvádza, že dovolateľka síce uviedla, že napáda rozhodnutie krajského súdu aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, avšak neuviedla, že sa jedná o dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Dovolací súd v súlade s § 124 CSP pristúpil k posúdeniu dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 CSP a uvádza, že dovolateľka nijakým spôsobom nešpecifikovala právnu otázku, ktorú mal odvolací súd nesprávne posúdiť. Okrajovo síce uviedla, že sa neriešila právna otázka najmä ochrana vlastníckeho práva žalovanej 24/, avšak takto formulovaná otázka je príliš obširná a dovolací súd si z podaného dovolania nevedel bližšie špecifikovať či odvodiť si konkrétnu právnu otázku. Dovolateľka namietala dobromyseľnosť poručiťľa, nepriznanie jej náhrady škody alebo posúdenie žaloby, pričom všetky tieto pochybenia považovala zásah do jej vlastníckeho práva.

25.1. Aby určitá otázka spĺňala kritérium prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, musí ísť predovšetkým o otázku zásadného právneho významu, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorá je v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ nie je splnený niektorý z týchto predpokladov prípustnosti, dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. V takomto prípade je tu bez ďalšieho dôvodu na odmietnutie dovolania a dovolací súd ďalšie podmienky prípustnosti dovolania neskúma. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver dovolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní. V preskúmvanej veci dovolateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) sa vyššie uvedenými kritériami pre náležité uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 CSP neriadila, keď zodpovedajúcim spôsobom nevymedzila nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom tak, ako to predpokladá ustanovenie § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 tohto právneho predpisu.

26. Dovolací súd preto dovolanie žalovanej 24/ v časti, v ktorej namietal vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 ods. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 CSP, odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

27. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.